

[Aksel Larsen.]

være skattefri, og så skulle de 30 pct. svares af det, der ligger ud over de 75 pct. Nu kommer man i stedet for med en for mig at se yderst indviklet tabel, gående fra 1949 til 1960 og følgende år. Hvad i øvrigt det sidste angår, er jeg ikke helt klar over, om det er rimeligt blot at slutte med „1960 og følgende år“. Vi ved ikke, hvordan det kommer til at gå med de inflatoriske tendenser her i landet, og derfor ved jeg ikke, om det vil være rimeligt fortsat at køre på, at for 1960 og følgende år skal man kun have lov til at have skattefri gevinst på 40 pct. Men det kan jo være, at det kan klares ved den revisionsbestemmelse, der er i ændringsforslaget.

Under alle omstændigheder finder jeg, at ændringsforslaget er en forringelse af det oprindelige forslag fra regeringen. Det er sagligt og skattemæssigt set en forringelse, og samtidig er det efter mit skøn gjort langt mere indviklet, og både af den ene og af den anden grund må jeg bekende, at jeg ser mig ikke i stand til at stemme for det.

Holger Eriksen: Jo større andel af nationalindkomsten skatten beslægtet, jo mere nødvendigt er det, at man anvender en demokratisk byrdefordeling, men det vil næppe være muligt at tale om et fuldt demokratisk skattesystem, så længe man lader de arbejdsfri indtægter, jeg omtalte under første behandling, gå fri.

Jeg husker fra min barndom en skolebog, hvori man definerede begrebet „en aristokrat“ på følgende måde: det er en mand, som intet bestiller, og hvis fader og bedstefader heller ingen ting har bestilt. Jeg har den opfattelse, at man skattemæssigt har ligget under for denne definition på den måde, at man anså de indkomster, man erhvervede uden at yde arbejde derfor, for betydelig finere end de indkomster, der stammede fra noget så vulgært som arbejde og slid, hvad enten der var tale om legemlige eller åndelige anstrengelser. Ja, disse arbejdsfrie indtægter blev anset for at være så fine, at de aldeles ikke skulle beskattes, med det resultat, at de, der ikke har den slags indtægter, stadig betaler mere i skat, end de burde. De er blevet skattesystemets

Prügelknabe, medens de, der tager de store gevinster hjem uden at have gjort en personlig indsats derfor, er fredet i klasse A.

Jeg tvivler på, at den del af befolkningen, der således bliver narret, i det lange løb vil finde sig deri; den har i hvert fald ikke grund dertil, og ud fra det synspunkt har jeg altid været tilhænger af, at der burde opkræves en kapitalvindingsskat af mindst samme størrelse som den, man pålægger de arbejdsskabte indtægter, og helst endda større. Jeg hilste det derfor med glæde, da den daværende finansminister, den nuværende højtærede statsminister, i 1955 fremsatte sit forslag om at beskatte al kapitalvinding uden konjunkturfradrag af nogen art med 35 pct., og jeg beklager i høj grad, at det forslag ikke blev gennemført. Hvis det havde været tilfældet, hvis det havde kunnet samle flertal, nærer jeg ingen tvivl om, at det allerede i dag havde givet så mange penge, at den almindelige beskatning kunne have været reduceret betragteligt.

Jeg har som indledning ønsket at fremsætte denne principielle betragtning, før jeg går over til at beskæftige mig med de ændringsforslag, der nu foreligger til behandling.

Jeg vil ikke sige, at det oprindelige forslag var godt eller var så godt, som det burde være, navnlig havde jeg personlig ønsket, at den afgift, man tog af fortjeneste ved ejendomssalg, skulle være stærkt progressiv. Jeg ønskede det af to grunde. Den første lå i hensyntagen til de anerkendte demokratiske skatteprincipper, og den anden deri, at man ved en sådan progression ville opnå at holde priserne nede; thi når det, ejeren fik til sig selv, var så nogenlunde ens uden hensyn til, om der var opnået en højere eller en lavere pris, ville fristelsen til at opnå den høje pris ikke være så stor.

Forslaget var imidlertid så godt, som det kunne være, når der skulle opnås flertal derfor, men det er efter min mening blevet skæmmet betydeligt ved de ændringsforslag, der nu er fremsat. De 75 pct., der efter sælgerens behag kunne lægges til sidste vurdering eller købsprisen, var en bred tommelfingerregel, der i realiteten fritog sælgeren for at betale noget som helst, hvor der ikke forelå en unormalt stor, sam-